

Spring 2003

Polish Law Review

Warszawa:
tel. (48-22) 529 0200
fax (48-22) 529 0201

Gdynia:
tel. (48-58) 782 0200
fax (48-58) 782 0201

Katowice:
tel. (48-32) 757 2414
fax (48-32) 757 2483

W TYM NUMERZE:

- Projekt ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym – ciąg dalszy
- Zmiany w ustawie prawo budowlane
- Ustawa o kształtowaniu ustroju rolnego państwa
- Nowe prawo upadłościowe
- Zaświadczenia z urzędu skarbowego po nowemu
- Ubezpieczenie zdrowotne cudzoziemców
- Ustawa o udostępnianiu informacji gospodarczych
- Sprzedaż konsumencka
- Usługi świadczone drogą elektroniczną

IN THIS ISSUE:

- The Draft of the Outline Planning Law – The Story Continues
- Amendments to the Construction Law
- National Agricultural Constitution Act
- The New Bankruptcy Act
- New Tax Certificates
- Health Insurance for Foreigners
- Disclosure of Commercial Information
- Consumer Sale Act
- Electronic Services

Z przyjemnością informujemy, że firma Miller Canfield otrzymała wyłączność na publikację artykułów w dziale Legal Eye tygodnika Warsaw Business Journal. Ukazujące się co dwa tygodnie artykuły będą w sposób bardziej szczegółowy ilustrowały zmiany zachodzące w polskim systemie prawnym w przededniu przystąpienia Polski do Unii Europejskiej. Poprzednie nasze publikacje dostępne są na stronie www.millercanfield.com/services/our_practice_in_Poland.

Miller Canfield is pleased to announce that the Warsaw Business Journal has retained our firm to author the Legal Eye column on an exclusive basis. Our bi-weekly column will review in more detail the on-going changes to Polish law as the country prepares for entry into the European Union. Our past articles may be viewed on our website at www.millercanfield.com/services/our_practice_in_Poland.

PROJEKT USTAWY O PLANOWANIU I ZAGOSPODAROWANIU PRZESTRZENNYM – CIĄG DALSZY

W zimowym wydaniu Polish Law Review pisaliśmy o zmianach wprowadzonych do projektu ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym po II czytaniu. Ostatecznie, Prezydent podpisał ustawę w dniu 15 kwietnia 2003 r. Zasadnicze założenia ustawy w porównaniu ze stanem projektu po II czytaniu pozostały bez zmian.

Podsumowując dotychczasowe rozważania na ten temat należy wskazać następujące podstawowe założenia omawianej ustawy. W nowej ustawie została utrzymana dotychczas obowiązująca zasada, zgodnie z którą nie trzeba uchylać planów zagospodarowania przestrzennego dla całego obszaru

THE DRAFT OF THE OUTLINE PLANNING LAW – THE STORY CONTINUES

In the previous issue of the Law Bulletin we reported on the amendments to the proposed Act on Outline Planning (the “Act”), introduced during the second reading by the Parliament. The Parliament approved the revised draft and on 15 April it was signed by the President. The final version, as compared to earlier drafts, is substantially the same as earlier reported.

The new Act upholds the conclusion that a local master plan does not necessarily have to cover an entire municipality. A municipality, however, should adopt an outline planning study for the entire area within its borders. The study itself will not become a local law. The new procedure to adopt the study will

gminy, dla którego sporządzane będzie jedynie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego niebędące aktem prawa miejscowego. Jednakże, zgodnie z odpowiednimi przepisami projektu ustawy, procedura uchwalania studium została bardziej sformalizowana. W tym miejscu należy również wspomnieć o wprowadzeniu obligatoryjnej procedury badania zgodności planu miejscowego ze studium.

W przypadku zlokalizowania inwestycji na obszarze, który nie jest objęty planem, będą wydawane decyzje o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu. Warunkiem wydania takiej decyzji będzie zasada kontynuacji zabudowy, co oznacza, że planowana inwestycja powinna nawiązywać do zabudowy sąsiedniej działki, przy czym dla inwestycji zlokalizowanych na nieruchomościach, dla których został sporządzony plan miejscowy, zniesiono wymóg uzyskiwania decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu. Dla przeprowadzania inwestycji na takim obszarze wymagane będzie uzyskanie jedynie pozwolenia na budowę. Jak zaznaczyliśmy w poprzednim numerze Polish Law Review, taka procedura, mimo że wydaje się być pewnym ułatwieniem dla inwestora, niesie za sobą zagrożenie polegające na ponoszeniu przez zainteresowanego znacznych nakładów finansowych i organizacyjnych na nie pozbawione ryzyka przedsięwzięcie, jakim jest złożenie wniosku o wydanie pozwolenia na budowę bez informacji, czy przyszła inwestycja jest zgodna z planem miejscowym. W jeszcze obowiązującym stanie prawnym taką właśnie funkcję informacyjną pełniła decyzja WZiZT.

Nowa ustawa zmierza do przyspieszenia procedury uchwalania planów miejscowych. Cel ten ma zostać osiągnięty poprzez uproszczenie procedury planistycznej dzięki likwidacji instytucji zarzutów i protestów.

Niekwestionowanym udogodnieniem dla inwestorów jest wprowadzenie możliwości przenoszenia decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania przestrzennego, aczkolwiek w świetle powyżej poczynionych uwag (zniesienie obowiązku uzyskiwania decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu dla obszarów wyposażonych w plan miejscowy) nie będzie to miało już tak kapitalnego znaczenia jak w obecnym stanie prawnym.

ZMIANY W USTAWIE – PRAWO BUDOWLANE

W dniu 27 marca 2003 roku Sejm uchwalił ustawę o zmianie ustawy – Prawo budowlane oraz o zmianie niektórych innych ustaw. Podstawowym założeniem przygotowanych zmian było uproszczenie i odformalizowanie postępowania poprzedzającego rozpoczęcie procesu budowlanego oraz złagodzenie rygorów prawa budowlanego w zakresie procesów budowlanych realizowanych z naruszeniem jego przepisów.

Ustawa wprowadziła pewne modyfikacje w zakresie obowiązków uczestników procesu budowlanego. Jako przykład

be more formalised than previously envisioned. Moreover, the municipality will be required to make sure that the local master plan is consistent with the study.

Under the new Act a proposed investment project will need to obtain an outline planning decision if a local master plan has not been adopted. Permission will be granted provided that the proposed project is similar in nature to the activity on adjacent lots. If the project is planned for an area in which a local master plan has already been adopted, it will not be necessary to obtain an outline planning decision. Only a building permit will be required. This new procedure, bypassing the need to obtain an outline planning decision, despite providing for a more simplified procedure, creates certain problems and financial risks for the investor. Under the new system the investor will need to prepare a detailed building permit application, which will entail time and expense, without any assurance that the proposed project will be determined to be in compliance with the local master plan. Under the previous system, the outline planning decision served as a guarantee that an applicant's building permit application would eventually be approved as consistent with the local master plan.

The overall goal of the new Act is to streamline the procedure to create new local master plans, and in particular by severely restricting the ability of third parties to file objections.

Additionally, under the new Act one investor will be able to transfer an outline planning decision to another investor, something that could not be done under the previous system. This represents a positive improvement for investors. The effect on investors, however, may be limited, as investments in areas covered by a local master plan will no longer have to obtain an outline planning decision.

AMENDMENTS TO THE CONSTRUCTION LAW

On 27 March 2003 the Sejm approved changes to the current Construction Law Act of 7 July 1994 (the "Act"). The underlying goal of the new Act is to simplify the procedure to obtain a building permit. The new Act is also designed to make it easier to "legalise" structures built in violation of the law.

The amended Act modifies the responsibilities of different participants involved in issuing a building permit, such as the

można podać wprowadzenie obowiązku sporządzenia przez kierownika budowy planu bezpieczeństwa i ochrony zdrowia w przypadku realizacji określonych obiektów.

Ustawa, zmierzając do uproszczenia i przyspieszenia procesu budowlanego, wprowadziła bardzo korzystne z punktu widzenia inwestorów rozwiązanie polegające na zawężeniu kręgu stron postępowania w sprawie wydania pozwolenia na budowę oraz postępowania w sprawie przeniesienia pozwolenia na budowę. Zgodnie z nowym brzmieniem art. 28 ust. 2 ustawy – Prawo budowlane stronami w postępowaniu w sprawie pozwolenia na budowę są: inwestor oraz właściciele, użytkownicy wieczysti lub zarządcy nieruchomości znajdujących się w obszarze oddziaływania obiektu. Natomiast w myśl ust. 3 cytowanego artykułu, przepisu art. 31 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się w postępowaniu w sprawie pozwolenia na budowę. Tym samym został istotnie ograniczony udział w postępowaniu w sprawie pozwolenia na budowę organizacji społecznych na prawach strony. W postępowaniu o przeniesienie pozwolenia na budowę stronami będą jedynie podmioty, pomiędzy którymi ma nastąpić przeniesienie pozwolenia.

Kluczową zmianą jest znaczne ograniczenie zakresu obowiązkowej rozbiórki obiektów realizowanych bez pozwolenia na budowę oraz możliwość legalizacji tzw. samowoli budowlanych. Ustawa dopuszcza legalizację samowoli budowlanej, jeśli budowa jest zgodna z przepisami o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz nie narusza przepisów umożliwiających doprowadzenie obiektu budowlanego do stanu zgodnego z prawem. Złagodzeniu rygorystyki prawa budowlanego towarzyszy wprowadzenie systemu powszechnych kontroli budów w celu sprawniejszego egzekwowania przepisów prawa dotyczących realizacji inwestycji budowlanych.

Ustawa wprowadza również ściśle określone terminy wykonywania przez organy administracji czynności z zakresu postępowania w sprawie wydania pozwolenia na budowę oraz przewiduje środki dyscyplinujące, które mają za zadanie wymusić dostosowanie się organów administracji architektoniczno-budowlanej do wymogów w zakresie terminów załatwiania spraw.

Ustawa wejdzie w życie po upływie dwóch miesięcy od dnia ogłoszenia, z tym że przepisy w części dotyczącej obowiązku przeprowadzania kontroli wejdą w życie z dniem 1 stycznia 2004 roku.

USTAWA O KSZTAŁTOWANIU USTROJU ROLNEGO PAŃSTWA

W niespotykanej szybkością zostały zakończone prace legislacyjne nad kontrowersyjną ustawą z dnia 15 kwietnia 2003 r. o kształtowaniu ustroju rolnego państwa (ustawa). Ustawa, podpisana przez Prezydenta jeszcze tego samego dnia, aktualnie czeka na rychłą publikację w Dzienniku Ustaw.

role of the construction supervisor in preparing a security and health protection plan in the case of certain projects.

The amended Act introduces several amendments designed to benefit the construction industry, all of which are intended to simplify and accelerate the procedure to obtain a building permit. One such change limits the involvement of third parties to the building permit proceedings or to the transfer of a building permit. Art. 28(2) of the amended Act restricts the involvement of parties to the building permit proceedings to the following individuals or entities: (1) the investor; and (2) the owners, perpetual usufruct holders or managers of real property located within a certain area of the proposed project. The participation of third parties, specifically social foundations or civic groups, is severely restricted by Art. 28(3) of the Act, which revokes the applicability of Art. 31 of the Administrative Procedure Code. With respect to the transfer of building permit, only those parties between whom a building permit is transferred will be recognised as parties to the proceedings. Third parties will no longer be admitted.

The Act also imposes limitations on the need to demolish a structure that was constructed without a valid building permit. Now, an investor will be able to “legalise” a structure built without a valid building permit as long as the construction complies with the general requirements of the local master plan. Also, the Act introduces inspections by local building inspectors in order to enhance compliance and improve safety.

Of particular benefit to investors, the new Act imposes strict time limits on administrative authorities to process a building permit application. Failure to meet these time restrictions will lead to disciplinary consequences to the responsible authority.

The new Act will take effect within two months of its publication. The provisions regarding the building inspectors will take effect on 1 January 2004.

NATIONAL AGRICULTURAL CONSTITUTION ACT

With unexpected speed, Parliament approved on 15 April 2002 a compromise version of the National Agricultural Constitution Act (the “Act”). The Act, signed on the same day by the President, currently awaits publication in the Journal of Law.

Ostateczny tekst ustawy w nikłym stopniu nawiązuje do projektów poselskich i rządowych, opisywanych w letnim wydaniu biuletynu.

Celem ustawy jest określenie zasad kształtowania ustroju rolnego państwa poprzez poprawę struktury obszarowej gospodarstw rolnych, przeciwdziałanie nadmiernej koncentracji nieruchomości rolnych oraz zapewnienie prowadzenia działalności rolniczej w gospodarstwach rolnych przez osoby o odpowiednich kwalifikacjach.

Ustawę stosuje się jedynie w odniesieniu do nieruchomości rolnych, definiowanych jako nieruchomości, które są lub mogą być wykorzystywane do prowadzenia działalności wytwórczej w rolnictwie w zakresie produkcji roślinnej i zwierzęcej, nie wyłączając produkcji ogrodniczej, sadowniczej i rybnej (z wyłączeniem nieruchomości położonych na obszarach przeznaczonych w planach zagospodarowania przestrzennego na cele inne niż rolnicze).

W ustawie wyróżniono dwa typy gospodarstw rolnych prowadzonych na nieruchomościach rolnych: zwykłe gospodarstwa rolne oraz swoiście kwalifikowana postać gospodarstwa rolnego – gospodarstwo rodzinne. Powierzchnia gospodarstwa rolnego nie może być mniejsza niż 1 ha użytków rolnych.

Gospodarstwo rolne może być prowadzone przez m.in. spółki prawa handlowego oraz spółdzielnie produkcji rolnej. Gospodarstwo rodzinne może być prowadzone jedynie przez osobę fizyczną – rolnika indywidualnego.

W stosunku do gospodarstw rolnych innych niż gospodarstwa rodzinne, ustawa nie przewiduje żadnych ograniczeń co do maksymalnej powierzchni gospodarstwa ani nie nakłada na właścicieli tychże gospodarstw żadnych wymogów posiadania kwalifikacji rolniczych. W odniesieniu do gospodarstw rodzinnych przepisy ustawy są bardzo restrykcyjne. Ustawa określa maksymalną powierzchnię użytków rolnych, jaka może wchodzić w skład gospodarstwa rodzinnego, na 300 hektarów. Ponadto, gospodarstwo rodzinne może być prowadzone jedynie przez rolnika indywidualnego. W ustawie wprowadzono trzy kryteria, jakie musi spełniać osoba fizyczna chcąc prowadzić gospodarstwo rodzinne: (i) kryterium osobistego prowadzenia gospodarstwa rolnego, (ii) kryterium posiadania kwalifikacji rolniczych, (iii) kryterium domicylu.

Na mocy ustawy została utworzona Agencja Nieruchomości Rolnych, która ma zastąpić Agencję Własności Rolnej Skarbu Państwa.

Na podstawie ustawy, dzierżawcy lub Agencji Nieruchomości Rolnych przysługiwać będzie pod pewnymi warunkami prawo pierwokupu w przypadku sprzedaży nieruchomości rolnych przez dotychczasowego właściciela.

Ustawa wejdzie w życie po trzech miesiącach od dnia ogłoszenia.

The final version of the Act hardly resembles the earlier drafts submitted by members of Parliament and the government, which were described in the summer issue of the Law Bulletin.

The purpose of the Act is to establish a set of uniform regulations for Poland's agricultural system, by establishing minimum and, in particular cases, maximum farm sizes and by establishing education requirements for the operators of family farms.

The Act only applies to agricultural real property, i.e. real property currently or potentially used for agricultural production, including crop and animal production, together with gardening, horticulture and fisheries, unless such real property is specifically zoned for non-agricultural purposes in a local master plan.

Two types of farms are defined in the Act; one being referred to as an agricultural farm and the other as a family farm. In both cases, the minimum size of a farm may not be less than 1 hectare.

An agricultural farm may be managed by partnerships, corporations and agricultural co-operatives. A family farm may be managed only by a natural person – an individual farmer.

With respect to agricultural farms, the Act introduces no restrictions on the maximum size of a farm or agricultural qualifications of the operators. As for family farms, the Act is very restrictive. The maximum size of a family farm may not exceed 300 hectares. Moreover, a person managing the family farm – the individual farmer – must satisfy the following criteria: (i) personal management of the farm, (ii) possess the necessary agricultural qualifications, and (iii) live on or near the farm.

The Act also establishes the Agricultural Real Property Agency, which replaces the State Agency for Agricultural Property.

Additionally, the Act grants the lessee of farm land and/or the Agricultural Real Property Agency the right of first refusal, if the real property is sold by the owner.

The Act will take effect within 3 months from the day of publication.

NOWE PRAWO UPADŁOŚCIOWE

Dobiegły końca prace legislacyjne nad ustawą – Prawo upadłościowe i naprawcze. Po podpisaniu przez Prezydenta ustawa została opublikowana w Dzienniku Ustaw z dnia 9 kwietnia 2003 r. Celem ustawy jest poprawienie sytuacji wierzycieli w przypadku niewypłacalności dłużnika i zwiększenie szans na odzyskanie wierzytelności od upadłego kontrahenta.

Ustawodawca, opierając się na naczelnej zasadzie zaspokojenia wierzycieli, uregulował w ustawie dwa typy upadłości: upadłość obejmującą likwidację majątku dłużnika oraz upadłość z możliwością zawarcia układu. W stosunku do dotychczasowych uregulowań, rozszerzony został katalog podmiotów nie posiadających zdolności upadłościowej o m.in. uczelnie, osoby fizyczne prowadzące gospodarstwo rolne, czy publiczne zakłady opieki zdrowotnej. Na nowo zostały ukształtowane przesłanki ogłoszenia upadłości dłużnika, tj. niewypłacalność (czyli niewykonywanie wymagalnych zobowiązań) lub, w niektórych przypadkach, przekroczenie wartości majątku dłużnika przez sumę jego zobowiązań. Ustawa wprowadza również szereg uregulowań nieznanych dotychczas prawu upadłościowemu (np. wstępne zgromadzenie wierzycieli, szczegółowo opisane w poprzednich numerach biuletynu). Zredukowana została liczba kategorii wierzytelności i należności podlegających zaspokojeniu z funduszy masy upadłości – aktualnie istnieją cztery kategorie. Wierzyciele, których wierzytelności zostały zabezpieczone (np. hipoteką czy zastawem), podlegają zaspokojeniu z sumy uzyskanej ze sprzedaży przedmiotu obciążonego, pomniejszonej o koszty związane ze sprzedażą oraz, w niektórych przypadkach, o wynagrodzenia pracowników upadłego do ustawowo określonej wysokości.

Nowością są przepisy regulujące postępowanie naprawcze, mające poprawić sytuację finansową przedsiębiorcy zagrożonego niewypłacalnością. Obejmuje ono podmioty, które na bieżąco regulują swoje zobowiązania, ale według rozsądnej oceny ekonomicznej jest oczywiste, że w niedługim czasie zaprzestaną płacenia długów. Przedsiębiorca zobowiązany jest przygotować plan naprawczy obejmujący propozycje restrukturyzacji zobowiązań, majątku i zatrudnienia w przedsiębiorstwie. Skutkiem wszczęcia postępowania naprawczego jest m.in. zawieszenie spłaty zobowiązań przedsiębiorcy oraz zawieszenie naliczania odsetek.

Ustawa zawiera też przepisy regulujące problematykę międzynarodowego postępowania upadłościowego, dotyczące, m.in. jurysdykcji krajowej w postępowaniu upadłościowym, uznawania zagranicznych postępowań upadłościowych i tzw. wtórnego postępowania upadłościowego.

Ustawa wejdzie w życie z dniem 1 października 2003 r i z tą chwilą zastąpi ona dotychczas obowiązujące rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. –

THE NEW BANKRUPTCY ACT

On 9 April 2003 the newly drafted Act on Bankruptcy (the “Act”) was published in the Journal of Laws, following its signature by the President. The new Act is intended to better protect the position of creditors during bankruptcy and insolvency proceedings.

The Act provides for two types of bankruptcy, insolvency designed to liquidate the debtor’s assets and insolvency with a possibility of arrangement. In contrast to the current set of regulations, several categories of debtors, such as universities, hospitals, and individuals engaged in farming, cannot be declared bankrupt anymore. The new Act introduces new criteria on what triggers bankruptcy, including non-payment of a debt as it falls due, or in certain situations, simply when the total amount of debt exceeds the value of the debtor’s assets. The Act also provides for the preliminary meeting of a debtor’s creditors (described in the previous issue of the Law Bulletin). The number of categories of receivables to be paid off from the bankruptcy estate was reduced to four categories. Secured creditors are entitled to the proceeds from the sale of a pledged or mortgaged asset, less the cost of conducting the sale, and in certain situations less the amount of remuneration owed by the debtor to its employees.

Provisions relating to the reorganisation of a debtor is also a novelty. The purpose of this provision is to assist a debtor in avoiding bankruptcy prior to the point in time when it becomes unavoidable. A debtor may seek assistance from the court to reorganise its debt if an objective business estimate shows that in the near future the debtor will be unable to satisfy all of its financial obligations, despite currently being able to pay its debts. Under this mechanism, the debtor will need to prepare a restructuring plan regarding its debt, assets and employees. If approved, the debtor will be excused from paying its debts for a period of time in order to improve its financial situation and to avoid liquidation.

Additionally, the Act addresses the issue of international insolvency proceedings, including the recognition of foreign bankruptcy proceedings and so-called secondary proceedings.

The Act will take effect on 1 October 2003, at which time it will replace the Insolvency Law of 24 October 1934 and the Arrangement Law of the same date.

Prawo upadłościowe oraz rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. – Prawo o postępowaniu układowym.

ZAŚWIADCZENIA Z URZĘDU SKARBOWEGO PO NOWEMU

Od 1 stycznia 2003 r. obowiązują nowe przepisy, które określają zasady i tryb wydawania przez organy skarbowe wszelkiego rodzaju zaświadczeń. Dotychczasowe regulacje rozproszone w przepisach ordynacji podatkowej, rozporządzenia Ministra Finansów z 4 maja 2001 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2001 r., Nr 40, poz. 463) i Kodeksu postępowania administracyjnego zastąpione zostały przez przepisy nowego działu VIII A ordynacji podatkowej (art. 306a – 306k) i rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 24 grudnia 2002 r. w sprawie zaświadczeń wydawanych przez organy podatkowe (Dz.U. z 2002 r., Nr 240, poz. 2067), które wyczerpująco normują kwestie wydawania zaświadczeń.

Rozporządzenie określa tryb wydawania zaświadczeń, wzór ewidencji przekazanych i otrzymanych zaświadczeń oraz szczegółowy sposób ich prowadzenia, wzór rejestru zaświadczeń, właściwość miejscową i rzeczową organów podatkowych do ich wydawania oraz wzory zaświadczeń.

Przepisy działu VIII A ordynacji podatkowej szczegółowo określają, co jest nowością, zasady wydawania zaświadczeń dotyczących podatnika na żądanie osób trzecich. Przepisy art. 306g i 306h ordynacji podatkowej wskazują następujące osoby trzecie, które mogą występować z wnioskiem o wydanie zaświadczenia dotyczącego podatnika: nabywcę przedsiębiorstwa, jego zorganizowanej części lub majątku o wartości nie mniejszej niż 15 tys. zł, banki i inne instytucje uprawnione do udzielania kredytów (pożyczek), kontrahentów podatników prowadzących działalność gospodarczą, dzierżawców i użytkowników nieruchomości – w zakresie opodatkowania dzierżawionej lub użytkowanej nieruchomości, małżonka podatnika, a także rozwiedzionego małżonka, w zakresie zaległości powstałych w czasie trwania wspólności majątkowej lub inne osoby trzecie odpowiadające, z racji różnych powiązań z podatnikiem, za jego zaległości, a także wspólników spółki osobowej (cywilnej, jawnej, partnerskiej itd.) odpowiadających solidarnie z podatnikiem i z pozostałymi wspólnikami za jej zobowiązania.

Zgoda podatnika na udzielenie informacji na wniosek osoby trzeciej musi zostać udzielona w formie pisemnej z podpisem poświadczonym urzędowo lub notarialnie. Jednakże jeśli zaświadczenie ma dotyczyć stanu rozliczeń z fiskusem związanych z działalnością gospodarczą podatnika, wystarczy jego zgoda na piśmie z podpisem i pieczęcią używaną dla celów tej działalności. W tych przypadkach termin do wydania zaświadczenia liczy się od dnia wyrażenia przez podatnika zgody na wydanie tego dokumentu. Zgodnie z art. 306a § 5

NEW TAX CERTIFICATES

Beginning January 1st, new regulations took effect governing the issuance of tax certificates. Prior to adoption of these new provisions, the issuance of tax certificates was subject to different regulations, including the Tax Ordinance, the regulation of the Minister of Finance of 4 May 2001 on the implementation of provisions of Tax Ordinance (Journal of Laws of 2001, No. 40, item 463) and the Administrative Procedure Code. Now, tax certificates are regulated by a new provision of the Tax Ordinance, Title VIII A (articles 306a-306k), together with a regulation issued by the Ministry of Finance on 24 December 2002 (Journal of Laws of 2002, No. 240, item 2067) (the “Regulation”), which together represent a new unified set of regulations for the issuance of tax certificates.

The Regulation stipulates the procedure to be followed in issuing certificates, including the manner in which certificates should be registered upon issuance and receipt, in addition to the manner in which the registration of the certificates should be maintained, sample certificates, along with the role and jurisdiction of the tax authorities in issuing such certificates.

Title VIII A of the Tax Ordinance also stipulates the rights and limitations of a third party to obtain a tax certificate concerning another taxpayer, a procedure previously unknown in Poland. Articles 306g and 306h of the Tax Ordinance define what third parties may request to have a certificate concerning another taxpayer issued. Only the below listed parties may apply for such certificate: (1) the purchaser of the taxpayer’s business, either in whole or in part or of assets of the firm, exceeding PLN 15,000 in value; (2) banks and other financial institutions who may extend loans to the taxpayer; (3) other parties with whom the taxpayer has entered into contractual relationships; (4) lessees or users of real property; (5) spouse of the taxpayer, including ex-spouses with whom the taxpayer is jointly liable for past-due taxes; (6) third parties with whom the taxpayer is jointly liable for past-due taxes; and (7) any partners (civil partnership, registered partnership, professional partnership, etc.) with whom the taxpayer is jointly and severally liable for the payment of any past-due taxes owed by the partnership.

The release of such information to a third party is subject to the written consent of the taxpayer, with his or her signature officially attested to or notarised. However, if the certificate concerns the taxpayer’s business activities, such approval does not have to be notarised or certified; the seal of the company will be sufficient. Regardless of which form of approval, pursuant to article 306a § 5 of the Tax Ordinance, the tax authority should issue the certificate without any unnecessary delay, and in no event later than seven days from the date the

organ podatkowy powinien wydać zaświadczenie bez zbędnej zwłoki, ale nie później niż w ciągu 7 dni.

Jako załączniki do rozporządzenia zostały ustalone wzory zaświadczeń. Mają one formę analogiczną do dotychczasowych formularzy PIT, VAT czy NIP. Są to wzory wszystkich zaświadczeń, których wydawanie przewidują teraz nowe przepisy ordynacji podatkowej: o niezaleganiu w podatkach lub stwierdzających stan zaległości, o wysokości zobowiązań spadkodawcy, o wysokości zaległości zbywającego (przedsiębiorstwo, jego wyodrębnioną część, majątek), o wysokości obrotu w VAT i podatku akcyzowym oraz dochodu podatnika w podatku dochodowym od osób fizycznych, o wysokości obrotu w VAT i podatku akcyzowym oraz dochodu podatnika w podatku dochodowym od osób prawnych. Co istotne, na żądanie wnioskodawcy zaświadczenie może być wydane na formularzu przedstawionym przez niego.

UBEZPIECZENIE ZDROWOTNE CUDZOZIEMCÓW

Przy okazji wejścia w życie z dniem 1 kwietnia 2003 r. ustawy z 23 stycznia 2003 r. o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia (Dz.U. z 2003 r., Nr 45, poz. 391 - dalej "Ustawa"), uchylającej ustawę o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym, ożywiła się dyskusja dotycząca statusu ubezpieczeniowego cudzoziemców pełniących funkcje w organach zarządzających i nadzorczych polskich spółek.

Zgodnie z art. 6 Ustawy obowiązkowemu ubezpieczeniu zdrowotnemu podlegają cudzoziemcy przebywający na terytorium Polski na podstawie wizy uprawniającej do podjęcia pracy, zezwolenia na osiedlenie się lub zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, jeżeli spełniają warunki do objęcia ubezpieczeniem społecznym, które określone są w ustawie z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 1998 r., Nr 137, poz. 887, ze zm.). Co do zasady, ubezpieczeniu społecznemu podlegają cudzoziemcy, jeśli na obszarze Polski są pracownikami, czyli pozostają w stosunku pracy, a także jeśli wykonują pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia tj. w szczególności osoby zatrudnione na podstawie tzw. kontraktów menedżerskich. W świetle powyższego przepisu nie są objęci obowiązkiem ubezpieczenia zdrowotnego przebywający legalnie w Polsce cudzoziemcy, którzy są członkami zarządów lub rad nadzorczych polskich spółek, jeżeli otrzymują wynagrodzenie jedynie z tytułu pełnienia funkcji (a nie łączy ich ze spółką żadna z powyższych umów). Zgodnie jednak z art. 9 ust. 1 pkt 31) Ustawy obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego podlegają członkowie rad nadzorczych pobierający z tego tytułu wynagrodzenie.

Stwierdzić więc należy, że cudzoziemiec przebywający w Polsce na podstawie jednego z dokumentów wymienionych w

taxpayer granted his or her consent.

Sample certificates are attached as addenda to the Regulation. The certificates are identical to PIT, VAT or NIP forms. The addenda include all of the certificates issued under the amended Tax Ordinance, in particular: (1) the certificate of not being in arrears with taxes or on the amount of past-due taxes; (2) the amount of a testator's tax arrears; (3) the amount of the past-due taxes of the seller (of its business or a part thereof or of other assets); (4) the amount of turnover in VAT and excise duty; and (5) the income of the taxpayer in the legal persons' income tax. Finally, the tax certificate may be provided in the form as requested by the applicant.

HEALTH INSURANCE FOR FOREIGNERS

On 23 January 2003 the new National Health Fund Act took effect (Journal of Laws of 2003, No. 45, item 391, the "Act"), replacing the previous law on health insurance. With the adoption of the new Act, the issue of whether a foreign national serving as a member of a company's management or supervisory board will be covered by Poland's health system is again in question.

Art. 6 of the Act provides that all foreign nationals residing in Poland either by virtue of a work permit, residency permit or temporary stay permit, should be covered by Poland's health insurance system, only if they are covered by Poland's social security system under the Social Security Act of 13 October 1998 (Journal of Laws of 1998, No. 137, item 887 as amended). As a general rule, foreign nationals are required to pay social security contributions if employed in Poland, either under a contract for employment or service contract pursuant to the Civil Code, including those individuals employed under management contracts. As such, a foreign national serving on the management or supervisory board of a Polish company, if paid exclusively for performing his or her duties as a member of one of these boards, are not covered by the health insurance scheme, if the above referenced employment (service) agreements are not applicable. However, under Art. 9(1)(31) of the Act, in the event the foreign national is paid for serving as a member of the company's supervisory board, he or she will be covered by the health insurance scheme.

To recap, a foreign national resident in Poland on the basis of one of the documents listed in Art. 6(1) above, who is paid

art. 6 ust. 1 Ustawy i otrzymujący wynagrodzenie z tytułu pełnienia funkcji członka rady nadzorczej podlega obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego, niezależnie od tego czy jest obowiązkowo objęty ubezpieczeniem społecznym. Natomiast, jeśli cudzoziemiec pełni funkcję w zarządzie spółki kapitałowej i wynagradzany jest wyłącznie na podstawie samego aktu powołania, nie jest on objęty z tego tytułu obowiązkiem ubezpieczenia społecznego ani ubezpieczenia zdrowotnego.

Warto jednak pamiętać, że w przypadku braku podstaw do obowiązkowego podlegania ubezpieczeniu zdrowotnemu cudzoziemiec przebywający legalnie na terytorium Polski może się ubezpieczyć dobrowolnie.

USTAWA O UDOSTĘPNIANIU INFORMACJI GOSPODARCZYCH

W dniu 14.02.2003 r. Sejm uchwalił ustawę o udostępnianiu informacji gospodarczych. Na jej podstawie powstaną biura informacji gospodarczej, do których będzie można zgłaszać osoby fizyczne i firmy nie wywiązujące się ze swoich zobowiązań. Ustawa wchodzi w życie 26 kwietnia br. z wyjątkiem artykułu 7 (dotyczącego informacji o zobowiązaniach konsumentów), który zacznie obowiązywać 12 października 2003 r. Biura informacji gospodarczej będą podmiotami prawa prywatnego (spółki akcyjne o minimalnym kapitale zakładowym 4 mln złotych), nadzorowanymi przez Ministra Gospodarki. Informacje o zobowiązaniach konsumentów będą mogły przekazywać do biura tylko podmioty wymienione w ustawie, m.in. banki, zakłady ubezpieczeń, firmy leasingowe, spółdzielnie mieszkaniowe, świadczący usługi dostawy wody, gazu, energii elektrycznej oraz usługi przewozu w komunikacji publicznej, domy maklerskie, operatorzy telewizji kablowej i satelitarnej, operatorzy telekomunikacyjni. Łączna kwota zobowiązań konsumenta wobec przedsiębiorcy musi jednak wynosić co najmniej 200 złotych i być wymagalna od co najmniej sześćdziesięciu dni. Informacje o zobowiązaniach przedsiębiorców mogą przekazywać do biura inni przedsiębiorcy, jeśli zobowiązanie powstało w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, a łączna kwota zobowiązań wobec przedsiębiorcy wynosi co najmniej 500 złotych i jest wymagalna od co najmniej sześćdziesięciu dni. Przekazanie informacji do biura następuje na podstawie umowy zawartej między przedsiębiorcą a biurem. Przedsiębiorca, który zawarł z biurem umowę, może wystąpić o ujawnienie informacji o zobowiązaniach konsumentów, jeżeli posiada upoważnienie udzielone przez konsumenta. Informacje gospodarcze o innych przedsiębiorcach biuro przekazuje w drodze teletransmisji na wniosek każdej osoby. Podmiot, który otrzymał informacje gospodarcze od biura, jest obowiązany usunąć je w ciągu dziewięćdziesięciu dni od dnia ich otrzymania. Prowadzenie biura niezgodnie z przepisami ustawy, a także przekazywanie do biura nieprawdziwych informacji na temat zobowiązań i dłużników, podlega odpowiedzialności karnej.

solely for his or her services as a member of a company's supervisory board, should be covered by Poland's health insurance system, even if such person does not pay any social security contributions into the system. If a foreign national serves on a company's management board pursuant to an appointment act, the individual will be covered by neither the health insurance nor the social security schemes.

The new Act provides the foreign national with the possibility to participate in the health care system if he or she so decides, even if not legally required.

DISCLOSURE OF COMMERCIAL INFORMATION

On 14 February 2003 Parliament approved the Commercial Disclosure Act (the "Act"), which will take effect on 26 April 2003. One provision regarding the disclosure of consumer information will take effect only on 26 October 2003. The Act provides for the disclosure of the overdue debts of natural and legal persons to a given commercial information bureau. These newly formed bureaux will be private entities (joint stock companies, with the minimum capital of PLN 4 million), supervised by the Ministry of Economy. Overdue debts of consumers might only be reported only by specified entities listed in Art. 7 of the Act, including banks, insurance companies, leasing companies, brokerages, cable and satellite television providers and utility companies. Only those debts that are at least PLN 200 and more than 60 days late may be reported. Non-consumer debts may be reported by other creditors, only if they amount to at least PLN 500 and are at least 60 days past due. In order to be able to report the overdue debt to a commercial information bureau, the reporting company and the local bureau must agree to the exchange of such information by contract. Information on the overdue consumers' debts may only be released to those entities that have concluded an agreement to exchange such information with the bureau, in addition having written permission from the consumer to receive such information. Information on other overdue debts may be released to anyone upon submitting a written request. The recipient of such credit information is required to destroy such information within 90 of its receipt. The operation of a commercial information bureau and/or the performance of similar activities in violation of the Act, in addition to reporting false information, is subject to criminal prosecution.

SPRZEDAŻ KONSUMENCKA

Z dniem 1 stycznia 2003 roku weszła w życie ustawa z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego, o której mowa była na łamach zeszłorocznego jesiennego wydania „Polish Law Review”. Ustawa wprowadziła nowy reżim odpowiedzialności przedsiębiorców wobec konsumentów z tytułu sprzedaży towarów.

Jak była o tym mowa w jesiennym wydaniu biuletynu, ustawa znajduje zastosowanie do dokonywanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedaży rzeczy ruchomej osobie fizycznej, która nabywa tę rzecz w celu niezwiązanym z działalnością zawodową lub gospodarczą (towar konsumpcyjny), nie stosuje się jej natomiast do sprzedaży energii elektrycznej, jak również do gazu i wody, chyba że są sprzedawane w ograniczonej ilości lub w określonej objętości. Kluczowym zagadnieniem, które zasługuje na szczególną uwagę, jest wyłączenie przez ustawę, w zakresie sprzedaży konsumenckiej, stosowania przepisów Kodeksu cywilnego dotyczących rękojmi za wady oraz gwarancji jakości (tj. art. 556-581 Kodeksu cywilnego).

Ustawa nakłada na sprzedawców szczególne obowiązki. Najistotniejsze jest znacznie szersze ujęcie odpowiedzialności sprzedawcy towaru konsumpcyjnego. W odróżnieniu bowiem od wynikającej z przepisów Kodeksu cywilnego przesłanki wadliwości towaru, w ustawie posłużono się przesłanką niezgodności towaru konsumpcyjnego, w chwili jego wydania, z umową. Szczególną uwagę zwraca domniemanie zgodności towaru z umową. Zgodnie z tym domniemaniem, towar jest zgodny z umową, jeżeli m.in. odpowiada oczekiwaniom dotyczącym towaru tego rodzaju, opartym na składanych publicznie zapewnieniach. W praktyce oznacza to, iż producenci, importerzy oraz sprzedawcy towarów zostali zobowiązani do podwyższenia swojej staranności w zakresie składania publicznych zapewnień co do właściwości towaru (w szczególności w zakresie reklamy towaru).

W przypadku zaistnienia niezgodności towaru z umową ustawa przewiduje szereg uprawnień konsumenta, jednocześnie regulując kolejność realizacji tych uprawnień. Jeżeli towar jest niezgodny z umową, kupujący może w pierwszej kolejności żądać doprowadzenia towaru do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów. Dopiero w dalszej kolejności kupujący może żądać obniżenia ceny lub odstąpić od umowy. W ustawie określono terminy dla realizacji uprawnień w ramach niezgodności towaru z umową.

Należy nadto podkreślić, iż przewidzianych ustawą uprawnień nie można wyłączyć ani ograniczyć w drodze umowy zawartej przed zawiadomieniem sprzedawcy o niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową. Ustawa, wyłączając stosowanie do sprzedaży konsumenckiej przepisów Kodeksu cywilnego o gwarancji jakości, reguluje również instytucję tzw. gwarancji

CONSUMER SALE ACT

On January 1, 2003 the Consumer Sale Act (the “Act”) adopted on 27 July 2002, took effect. This Act, as described in the fall issue of the Law Bulletin, introduced amendments to the Civil Code and imposed stricter requirements on retailers designed to protect the consumer.

The Act regulates the sale of consumer goods by retailers. This Act applies only to the sale of goods by a retailer to a consumer, i.e. a natural person purchasing a product not for commercial purposes. It does not apply to the sale of electricity, gas or water to households, unless they are sold in a limited quantity or in a specified volume. The Act excludes the applicability of the Civil Code’s provisions governing the warranty for defects and the guarantee as to the quality (articles 556-581 of the Civil Code).

Instead, retailer’s liability has been expanded and it is based on the concept of product’s compatibility with the sales agreement. Now, a seller is liable if the goods sold do not perform as advertised or promised (i.e. if they are not compatible with the sales agreement) on the moment the goods are delivered to the consumer. The new Act provides for the presumption that a product must operate and perform as represented by the seller, especially in publicly made representations. In practice this means that distributors and retailers will need to be more diligent in making sure that their advertisements are truthful.

If a product is not compatible with the sales agreement, the new Act provides for different remedies. First, the consumer may demand that the item be repaired or exchanged for a new one, unless it is impossible to repair or excessively expensive to replace. Second, the consumer may demand a reduction in the purchase price. And third, the consumer may renounce the sales agreement. The dates for exercising the rights resulting from the Act are also set therein.

These new warranties are statutory in nature, and as such cannot be waived by the consumer or contractually around. The Act also excluded the applicability of the Civil Code’s provision on guarantee and introduced alternative regulations governing the consumer guarantee. Under the Act, the guarantee may be made in a document of guarantee or in an advertisement of the good,

konsumenckiej. Udzielenie kupującemu gwarancji następuje bez odrębnej opłaty przez oświadczenie gwaranta, zamieszczone w dokumencie gwarancyjnym lub reklamie, odnoszących się do towaru konsumpcyjnego. Gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową.

USŁUGI ŚWIADCZONE DROGĄ ELEKTRONICZNĄ

10 marca br. weszła w życie uchwalona 18 lipca 2002 r. ustawa o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz.U. z 2002 r., Nr 144, poz. 1204). Jest to jeden z trzech głównych aktów prawnych, obok ustawy o podpisie elektronicznym oraz ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych (ta ostatnia zaczęła obowiązywać 12 października br.), które regulują kwestie prawne związane z obrotem elektronicznym. Głównym celem ustawy o świadczeniu usług elektronicznych jest usunięcie coraz wyraźniej rysującej się w obliczu dynamicznego rozwoju obrotu elektronicznego luki w zakresie unormowania jednego z jego aspektów, tj. usług świadczonych drogą elektroniczną. Zadaniem ustawy jest także dostosowanie regulacji polskich w tym zakresie do rozwiązań prawa wspólnotowego, wynikających zwłaszcza z dyrektywy nr 2000/31/EC z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych prawnych aspektów usług społeczeństwa informacyjnego w ramach wolnego rynku.

Centralnym punktem ustawy jest pojęcie usługi świadczonej drogą elektroniczną. Termin ten obejmuje wszelkie usługi świadczone odpłatnie lub nieodpłatnie za pomocą sieci teleinformatycznych, bez jednoczesnej obecności stron, na indywidualne żądanie odbiorcy usługi (usługobiorcy). W zakres pojęcia usługi wchodzi zatem szeroki katalog czynności, które realizowane są w trybie bezpośredniego połączenia z siecią teleinformatyczną (*on-line*), w tym w szczególności zawieranie w tym trybie umów sprzedaży towarów. Z kolei usługodawcą w rozumieniu ustawy jest każda osoba fizyczna, prawna lub jednostka organizacyjna nie posiadająca osobowości prawnej, która świadczy usługę drogą elektroniczną, decydując tym samym o jej treści (tzw. *content provider*). Usługobiorcą będzie natomiast każdy podmiot, który korzysta z usług świadczonych drogą elektroniczną, w szczególności za pośrednictwem takich sieci jak internet.

U podstaw regulacji zawartych w ustawie leży konieczność zapewnienia usługobiorcom ochrony przed zagrożeniami, jakie może nieść ze sobą anonimowość działających za pośrednictwem sieci teleinformatycznych usługodawców. Chodzi tutaj również o ochronę danych osobowych usługobiorców. W związku z tym, na każdego usługodawcę nałożono obowiązek przekazania usługobiorcy w sposób wyraźny i jednoznaczny informacji na swój temat (takich jak adres elektroniczny, imię i nazwisko albo nazwę lub firmę, a także miejsce zamieszkania bądź siedzibę) oraz wymogi dotyczące postaci i zawartości treściowej informacji

without the need to be contingent upon any additional payment or fee by the consumer. The guarantee for the good does not exclude, limit or suspend any of the consumer's rights relating to the product's incompatibility with the sales agreement.

ELECTRONIC SERVICES

On 10 March 2003 the Act on Electronic Services ('the Act'), which had earlier been adopted on 18 July 2002, took effect. The Act is one of three new laws designed to regulate electronic commerce, in addition to the Electronic Signature Act and the Electronic Payment Instruments Act (the latter will enter into force as of 12 October 2003). The primary purpose of the Act is to bridge the gap between previous legislation that did not adequately address the realities of electronic commerce, which has recently outpaced the law. The Act is also expected to harmonise Polish regulations with those of the European Union, in particular Directive 2000/31/EC of June 8, 2000, which regulates electronic information services in the Common Market.

The Act's most significant provision is the definition of what constitutes an electronic service, i.e. any service provided for a fee or for free, executed without the need for the parties to be simultaneously present and at the request of the user. As a result, the term 'services' includes a wide range of actions performed in the execution of a direct connection to data communications networks (*on-line*), especially sales transactions. A service provider, as defined by the Act, is any natural or legal person who renders a service by electronic means and is therefore in the position to influence its contents (*content provider*). In turn, the service recipient is any entity who utilises such service, particularly by means of an area network, such as the Internet.

The main goal of the Act is to protect end users from any potential risks arising from the anonymous nature of the activity performed by service providers through the data communications networks. This protection also extends to personal data. As such, a number of obligations are imposed upon service providers, including the requirement to provide to users in a clear and unambiguous manner information regarding their e-mail address, name, name of the company, place of residence or registered office, in addition to regulating the form and contents of commercial information intended to advertise goods, services or images.

handlowych, mających na celu promowanie towarów, usług i wizerunku.

W celu ochrony interesów usługobiorców, w tym zwłaszcza konsumentów, ustawa wprowadza model ochrony o charakterze *opt-in*, który uzależnia możliwość przesyłania drogą elektroniczną niezamówionych informacji handlowych od uzyskania uprzedniej zgody adresata takich informacji. Zgoda adresata nie może być przy tym dorozumiana; nie można zatem domniemywać jej z faktu, iż odbiorca w sposób jednoznaczny nie oświadczył usługodawcy, że nie godzi się na otrzymywanie od niego informacji handlowych.

W zakresie ochrony danych osobowych usługobiorców przepisy ustawy stanowią regulację szczególną w stosunku do ustawy o ochronie danych osobowych. Ta ostatnia znajduje zatem zastosowanie jedynie wówczas, gdy ustawa o świadczeniu usług drogą elektroniczną nie będzie przewidywała w danym przypadku odrębnych rozwiązań. Regulacja ochrony danych osobowych zawarta w ustawie odnosi się jedynie do osób fizycznych będących usługobiorcami i wyłącznie w powiązaniu z przetwarzaniem danych dla celów świadczenia i korzystania z usług świadczonych drogą elektroniczną. Organem właściwym w sprawach ochrony danych osobowych usługobiorców jest Generalny Inspektor Danych Osobowych.

In order to protect the end user's interests, especially consumers, the Act introduces an *opt-in* protection scheme, conditioning the electronic transfer of unsolicited communications on the addressee's prior consent to receive such information. Such consent may not be inferred, e.g. from the fact that the recipient did not explicitly declare that he does not agree to receive such information.

With respect to data protection the Act is *lex specialis* in relation to the Data Protection Act. As such, the latter will apply if the Act does not otherwise provide for a different result. The data protection legislation contained in the Act only refers to natural persons who are end users and in connection with the processing of data for the purpose of providing and receiving such service by electronic means. The authority responsible for the enforcement of these rights is the Inspector General for Protection of Personal Data.

Miller, Canfield, Paddock and Stone

ul. Batorego 28-32
81-366 **Gdynia**
Tel. (48-58) 782-0200
Fax (48-58) 782-0201

ul. Nowogrodzka 11
00-513 **Warszawa**
Tel. (48-22) 529-0200
Fax (48-22) 529-0201

ul. Francuska 35/37
40-027 **Katowice**
Tel. (48-32) 757-2414
Fax (48-32) 757-2483

www.millercanfield.com

Ann Arbor, MI
Detroit, MI
Grand Rapids, MI
Howell, MI
Kalamazoo, MI
Lansing, MI
Monroe, MI
Troy, MI
New York, NY
Washington, D.C.
Pensacola, FL
CANADA: Windsor, ON

babicki@pl.millercanfield.com
chelchowski@pl.millercanfield.com
wegrzynowski@pl.millercanfield.com

Zastrzeżenie: Niniejsza publikacja została przygotowana dla klientów i pracowników kancelarii Miller, Canfield, Paddock and Stone. Ma ona na celu jedynie przedstawienie streszczenia niektórych wydarzeń prawnych z wybranych dziedzin prawa. Z tego powodu informacje zawarte w niniejszej publikacji nie powinny stanowić podstawy do podjęcia jakiegokolwiek decyzji dotyczącej określonego kierunku działania. Informacje te nie mogą też być traktowane jako porada prawna ani nie zastępują szczegółowej opinii prawnej w konkretnej sprawie. W każdym przypadku należy skorzystać z usług doradców prawnych w celu weryfikacji, czy odpowiednie przepisy prawa mają zastosowanie do określonej sytuacji.

Disclaimer: This publication has been prepared for clients and professional associates of Miller, Canfield, Paddock and Stone. It is intended to provide only a summary of certain recent legal developments of selected areas of law. For this reason the information contained in this publication should not form the basis of any decision as to a particular course of action; nor should it be relied on as legal advice or regarded as a substitute for detailed advice in individual cases. The services of a competent professional adviser should be obtained in each instance so that the applicability of the relevant legislation or other legal development to the particular facts can be verified.